

РЕШЕНИЕ

№ 319

гр. Пловдив, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Радослав П. Радев

Недялка Д. Свиркова Петкова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно
гражданско дело № 20235300503034 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивният съд е сезиран с жалба депозирана от „Еко С.“ ООД, ЕИК 203345007, чрез процесуалния представител адв. Р. К. против Решение №3416 от 19.07.2023г. постановено по гр.д.№9797/2022г по описа на ПРС, двадесет и първи гр.с. с което се осъжда „Еко С.“ ООД, ЕИК 203345007, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Съборна“ № 2 да плати на С. Г. Г. – в качеството му на ЕТ с фирма „Миг – 09 – Г. Г. – С. Г.“ с ЕИК 207133820 /*правоприемник на заличения в хода на процеса първоначален ищец Г. Г. Г. – в качеството му на ЕТ с фирма „Миг – 09 – Г. Г.“, ЕИК 200712494*/, със седалище и адрес на управление:

гр. Попово, общ. Попово, обл. Търговище, ул. „Братя Миладинови“ № 4, следните суми: **721,02 лева** – главница, представляваща дължима цена на продадени стоки /горива/ по договор за покупко – продажба, за която е издадена фактура № 2000001144/14.06.2020 г., ведно с **33,65 лева** - обезщетение за забава за периода 29.06.2020 г. – 13.12.2020 г.; **930,14** - главница, представляваща дължима цена на продадени стоки /горива/ по договор за покупко – продажба, за която е издадена фактура № 2000001146/30.06.2020 г., ведно с **38,96 лева** - обезщетение за забава за периода 15.07.2020 г. – 13.12.2020 г., ведно със законната лихва върху главниците от постъпване на исковата молба в съда – 15.12.2020 г. до окончателното погасяване, както и общо **930 лева** - разноски в първоинстанционните производства; **500 лева** - разноски във въззивното производство; общо **653,09 лева** - разноски във връзка с допуснатото обезпечение и образувано изпълнително производство. С постановеният

съдебен акт на основание чл. 38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 ЗАдв. в полза на адвокат Н. П., от САК, с адрес: гр. ***, е присъдена сумата от 472,38 лева - адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца в производството пред първата инстанция. В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановеният съдебен акт по съображения подробно изложени в същата. Жалбоподателят моли настоящата инстанция да отмени първоинстанционния акт, като вместо това постанови друг, с които да отхвърли предявените искове. Претендират се разноси, съгласно представения списък с направени такива.

Въззиваемата страна С. Г. Г. – в качеството му на ЕТ с фирма „Миг – 09 – Г. Г. – С. Г.“ с ЕИК 207133820, чрез процесуалния представител адв. Е. К. оспорва жалбата и наведените в нея твърдения, като неоснователни. Моли да се потвърди решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси основание чл. 38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 ЗАдв. в полза на адвокат Н. П. в размер на 500лв. Оспорва размера на претендираното адвокатско възнаграждение на жалбоподателят пред въззивната инстанция като прекомерно, моли да бъде редуцирано.

Въззивният съд е сезиран и с частна въззивна жалба депозирана от Еко С.“ ООД, ЕИК 203345007, чрез процесуалния представител адв. Р. К. против Определение №11232/03.10.2023г. постановено по гр.д.№9797/2022г по описа на ПРС, двадесет и първи гр.с, с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя за изменение на постановеното от първоинстанционния съд Решение №3416 от 19.07.2023г, в частта за разноските. Навеждат се доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, по съображения изложени в жалбата. Искането за отмяната му, като вместо това въззивният съд остави без уважение искането за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 ЗАдв, като изцяло неоснователно.

В срок е постъпил отговор на частната въззивна жалба от С. Г. Г. – в качеството му на ЕТ с фирма „Миг – 09 – Г. Г. – С. Г.“ с ЕИК 207133820, с който е взето становище относно нейната неоснователност.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Въззивната жалбата е подадена в законния срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледано по същество.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно съединени осъдителни искове с правно основание по чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ и чл. 86 ЗЗД предявени от С. Г. Г. – в качеството му на ЕТ с фирма „Миг – 09 – Г. Г. – С. Г.“ с ЕИК 207133820 /правоприемник на заличения в хода на процеса първоначален ищец Г. Г. Г. – в качеството му на ЕТ с фирма „Миг – 09 – Г. Г.“, ЕИК 200712494/ против „Еко С.“ ООД, ЕИК 203345007. Ищецът твърди наличие на търговски отношения междустраните, във връзка с

които продал на ответника горива, за което били издадени: фактура № 2000001144/14.06.2020 г. на стойност 721,02 лева, с падеж: 28.06.2020 г. и фактура № 2000001146/30.06.2020 г. на стойност 930,14 лева, с падеж: 14.07.2020 г.

Въпреки настъпване падежите за плащане и изпратени покани за доброволно изпълнение, се твърди, че ответникът не е погасил задължението си, поради което дължал и обезщетения за забава в размер на: 33,65 лева върху сумата от 721,02 лева, за периода от 29.06.2020 г. – 13.12.2020 г. и 38,96 лева върху сумата от 930,14 лева, за периода 15.07.2020 г. – 13.12.2020 г.

Ответникът оспорва исковете по основание и размер, оспорва да е налице сключен договор между страните.

Първоинстанционният съд е приел, че между страните са възникнали облигационни правоотношения, по силата на които ищецът е престира – предал е уговорените стоки, при което за ответника е възникнало задължение за плащане на съответната цена. Вземанията са изискуеми, падежите за плащане са настъпили, с оглед на което решаващият съд е намерил исковете за доказани по основание и размер, поради което е уважил същите, ведно със законната лихва.

Недоволен от постановеният съдебен акт жалбоподателят пред въззивната инстанция навежда оплаквания, че съдът не е отчел обстоятелството, че е практически невъзможно да бъде закупено такова количество гориво от ищеца, съответно да бъде пренесено до базата му в с.С.; признава, че счетоводителят на ищцовото дружество е осчетоводил процесните фактури, но този факт според жалбоподателят не означава, че признава получаването на гориво.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. След като са изчерпани контролните функции на въззивният съд, той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваността на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд, като взема предвид установените във въззивното производство новооткрити и новонастъпили факти./ В този смисъл е Решение №200 от 23.06.2015г. на ВКС по гр.д.№6459/2014г., четвърто г.о. ГК/.

Пред настоящата инстанция не са събрани нови доказателства, поради което съдът постановява акта си на базата на събраните такива пред първата инстанция. След преценката им, настоящият съдебен състав изцяло възприема фактическата обстановка установена от районният съд, поради което не намира за необходимо да я преповтаря, като касаещо същата на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния акт. Споделят се и направените правни изводи по следните съображения:

Видът и количество на продаденото гориво, размера на дължимата сума и падежа за

плащане са отразени в фактура № 2000001144/14.06.2020г. и фактура № 2000001146/30.06.2020г. Ответникът признава отразяването на фактурите в счетоводството на дружеството. Оспорва обаче направения от съда извод, че с отразяването на фактурите в счетоводството на дружеството, ответното дружество признава получаването на гориво.

Настоящият съдебен състав намира наведеното възражение за неоснователно. Установява се от изготвеното основно и допълнително заключение на приетата пред първата инстанция СТЕ, които съдят кредитира като безпристрастни и компетентно изготвени, че ответното дружество е осчетоводило фактурите и ги е включило в месечния си дневник за покупко-продажби, като е ползвало правото на приспадане на пълен данъчен кредит. Налице е формирана трайна съдебна практика, според която само по себе си, отразяването на фактурите в счетоводството на дружеството, включването им в дневника за покупкопродажбите и ползването на данъчен кредит по тях - представляват недвусмислено признание на задълженията и доказват тяхното съществуване./ В този смисъл са постановените по реда на чл. 290 ГПК - Решение № 166/26.10.2010 г. по т. дело № 991/2009 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 42/19.04.2010 г. по т. дело № 593/2009 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 46/27.03.2009 г. по т. дело № 454/2008 г., ВКС, II т. о., Решение № 30/08.04.2011 г. по т. дело № 416/2010 г. на ВКС, ТК, I т. о./.

Гореизложеното обосновава извода, че между страните са възникнали облигационни отношения, по силата на които ищецът е доставил уговореното гориво, а за ответника е възникнало задължение за плащане на съответната цена. Установява се, че вземанията са изискуеми, падежите за плащане са настъпили.

Направеното в жалбата оплакване, че първоинстанционният съд не е отчетел обстоятелството, че е практически е невъзможно да бъде закупено такова количество гориво от ищеца, съответно да бъде пренесено до базата му в с.С., настоящият съдебен състав намира за изцяло неоснователно, доколкото по делото липсват каквито и да е било доказателства в тази насока.

Гореизложеното обоснова извода за основателност на предявените искове, поради което същите следва да бъдат уважени в претендираните размери, ведно със законна лихва предвид настъпилите падежи. Първоинстанционният съд е направил законосъобразни изводи, поради което обжалвания акт следва да бъде потвърден.

Касаещо постъпилата частна жалба - същата се явява допустима, доколкото е подадена в законния срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, а разгледана по същество е неоснователна по следните съображения: Налице е оказана безплатна правна защита на основание чл.38 ал1 т.3 ЗА. Съобразно изхода на спора, адвокатът на ищцовата страна има право на адвокатско възнаграждение, което е правилно определено по размер с оглед цената на иска и като такова се дължи от ответната страна.

С оглед изхода на спора на процесуалния представител на въззиваемия - адв. Н. П. се дължи възнаграждение за осъществено безплатна защита пред въззивната инстанция на основание чл. 38, ал.1, т. 3 ЗАДв, в размер на 500лв, който размер предвид фактическата и правна сложност на делото не следва да бъде редуциран в по-нисък размер.

С оглед гореизложеното ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3416 от 19.07.2023г. постановено по гр.д.№9797/2022г по описа на ПРС, двадесет и първи гр.с.

ПОТВЪРЖДАВА Определение №11232/03.10.2023г. постановено по гр.д. №9797/2022г по описа на ПРС, двадесет и първи гр.с.

ОСЪЖДА „Еко С.“ ООД, ЕИК 203345007, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Съборна“ № 2, на основание чл. 38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 ЗАдв., да плати на адвокат Н. П., от САК, с адрес: гр. ***, сумата от 500 лева /петстотин лева/ - адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на С. Г. Г. – в качеството му на ЕТ с фирма „Миг – 09 – Г. Г. – С. Г.“ с ЕИК 207133820 пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____